

Er was eens, in lang vervlogen tijden, een stadje dat tussen groene heuvels lag. De mensen woonden er veilig binnen de muren en waren gelukkig en tevreden. Elk jaar aan het eind van de zomer gingen ze samen appels plukken. De rest van de oogst was dan al binnen. De appels waren het laatst aan de beurt en daarna kwam het grote Appelfeest om te vieren dat er in de winter genoeg te eten zou zijn.

Op een dag, vlak voor het Appelfeest, waren alle grote en kleine mensen van het stadje druk bezig in de boomgaard. Maar Lot, het dochtertje van de smid, sloop weg. Zij wist een boom op een geheim plekje, waarin de lekkerste appels van de hele wereld hingen.

Terwijl Lot appels plukte, verscheen voor haar neus opeens de kop van een draak! 'Ik ga je opeten,' brulde hij. 'Nou zeg,' zei Lot. 'Laten we liever vrienden worden. Ik hou van draken.'

De draak brieste: 'Niemand houdt van draken. Daarom kom ik alles plat stampen!' 'Probeer je mij nou bang te maken?' vroeg Lot. 'Jammer dan. Ik hou toevallig van draken.'

Maar ze bibberde toch wel een beetje.

PATS!

Er vloog een appel recht in het oog van de draak.

Die krijste van pijn. Beneden stond Thomas, de grote broer van Lot. Hij schreeuwde: 'Kom uit die boom, snel! Wegwezen hier!'

'Maar...' zei Lot.

Thomas luisterde niet. Hij sleurde haar mee, de heuvel af.
Onderweg riep hij zo hard als hij kon: 'Draak! Draak!'
De mensen en kinderen gilden. Ze renden zo hard ze konden
terug naar het stadje. Met een klap sloeg de poort dicht.

Toen begon een angstige dag.
De draak zwierf rond het stadje, brullend en tierend.
Alles vernielde hij. Lot stond de hele ochtend
op de muur en keek naar de vlammen
op de heuvels.

